

ВИЗНАВ САМ КЛИЧКО

Всесвітньовідомий український суперваговик залишив автограф для легенди рівненського боксу на його посвідченні майстра спорту СРСР

Доля звела Миколу Смирнова з Віталієм Кличком, коли ексчемпіон світу в суперважкій вазі кілька років тому приїжджав до Рівного. Тоді, як зізнався Микола Миколайович, він просто не міг пропустити слушної нагоди поспілкуватися з іменитим боксером. Тож пробився до нього і попросив поставити автограф на своєму посвідченні майстра спорту. Віталій Кличко, уважно роздивившись книжечку, з повагою промовив: «У ті роки такі посвідчення просто так не видавали. Це звання треба було заслужити важкою і наполегливою працею».

Визнав сам Кличко

Всесвітньовідомий український суперваговик залишив автограф для легенди рівненського боксу на його посвідченні майстра спорту СРСР

Початок на с. 1

Микола Смирнов – легендарна в Рівному людина. Свого часу, далекого 1967 року, він став першим у Рівненській області майстром спорту Радянського Союзу. Про те, як прийшов у бокс та чому в цьому спорті насамперед треба думати головою, а не махати кулаками, іменитий боксер розповів нашій журналістці.

Народився Микола Смирнов у місті Дзержинську Горьківської (нині Нижньогородська) області. Це було під час Другої світової війни, тож, як і всі у той час, зазнав голоду і холоду. Кілька разів сім'я

Яндалою. Під його керівництвом і продовжив свою спортивну кар'єру майбутній перший майстер спорту Радянського Союзу в Рівненській області Микола Смирнов.

становки. Це приходить з часом, в результаті тренувань і боїв, – каже ветеран-спортсмен.

**Бій з Власовичем
– найпам'ятніший**

За свою спортивну кар'єру Микола Смирнов провів 127 боїв. З них у понад сотні вийшов переможцем. На запитання про те, який бій запам'ятався найбільше, каже, що бокс – це такий вид спорту, в якому пам'ятним є ко-

1967 рік. Фінал всесоюзного турніру ім. Кузнецова. Микола Смирнов став його переможцем.

Смирнов міняла місце проживання, поки в 1957 році остаточно не оселилася в Рівному. Тоді Миколі вже виповнилося 15 років, і у восьмий клас він пішов у третю рівненську школу.

Анатолій Яндала був тренером і незаперечним авторитетом

Боксом Микола Смирнов почав цікавитися ще в Дзержинську. Ходив у боксерську школу, провів там свій перший бій. Тож, переїхавши до Рівного, вирішив не залишати улюблене заняття. Почав шукати спортивний клуб, де міг би тренуватися. У розмовах з однолітками дізнався про Товариство «Спартак». Спортзал був на вулиці Замковій, у старовинній будівлі колишньої електростанції замку Любомирських. Великий холодний зал, пригадує Микола Смирнов, опалювався залізними «буржуйками». Він був розділений на декілька частин, і в кожній з них одночасно займалися різні секції – важкоатлетів, гімнастів, боксерів. Саме тут, у «Спартак», хлопець познайомився з легендарним тренером рівненських боксерів Анатолієм

Про свого видатного тренера Микола Миколайович може говорити годинами. Згадує, як вихователь вміло поєднував на тренуваннях вимогливість і разом з тим батьківську доброту, щирість, гумор. Пам'ятає, як наставник умів підбадьорити під час бою на рингу.

– Анатолій Власович був тренером від Бога, – розповідає Микола Миколайович. – А ще він побатьківськи щиро любив кожного з нас, своїх учнів, і вмів знайти саме ті слова, які потрібні були в конкретний момент. Я боксував до 1969 року, і ніхто з нашої команди в жодному бою не був у нокауті. Це дуже важливо і, безумовно, – заслуга Яндали, який навчив тримати лінію бою. Хоча, повірте, бували дуже складні бої: без нокауну, без нокауту, але по голові так надають, що потім довго до теми приходиш.

Втім, Микола Смирнов не погоджується з думкою, що бокс – це найбільш травматичний вид спорту:

– Бокс – це насамперед робота головою. На ринг треба виходити, знаючи свого суперника, і бути готовим до бою як фізично, так і морально. А ще – вміти швидко реагувати на зміну об-

ставлення: там зламали ніс, там програв, а там – виграв.

– Пригадувати і розповідати можна багато, – каже Микола Миколайович. – Пам'ятаю, як вперше з рівненською командою поїхав на змагання до Одеси, де я провів лише один бій, а з другом мене зняли, бо я перемажив свого суперника на 50 грамів. Як я тоді плакав... Пам'ятаю, як ми боксували у фіналі чемпіонату України у Львові на справжньому ринзі. Пригадую змагання в Паневежисі, що в Прибалтиці, куди з'їхалися спартаківці з усього Союзу. Але, вважаю, найкращий бій за всю мою кар'єру той, що провів із Власовичем. Це була першість міста, ми з ним боролись у фіналі за перше місце. Я програв своєму вчителю, але це був найкращий досвід і наука.

Невдовзі Микола Смирнов поїхав за своєю майбутньою дружиною, Тетяною, яку направили на роботу в невеличке поселення в Сибіру, поблизу містечка Абакан, столиці Хакасії. І хоч там вони прожили недовго, близько року, молодий боксер встиг організувати на лісопильному комбінаті, куди він влаштувався на роботу, бійцівський клуб і навіть влаштувати боксерські змаган-

ня. Збиралися їхати на роботу в ще більш далекий Сибір, але корективи у плани молодят внесла вагітність дружини. Вони повернулися в Україну. Микола Миколайович спочатку пішов на роботу на льонокомбінат, потім його запросив до себе на підприємство директор місцевого м'ясокомбінату Борис Попов. Повернувся Смирнов до тренувань у рідний «Спартак», де займається й досі.

Шістдесят років

однією і тією ж дорогою

– Нещодавно, йдучи Замковою на тренування, зловив себе на думці, що ходжу цією вулицею вже шістдесят років, – каже Микола Миколайович. – Уже ні з ким не змагаюся, ходжу в спортзал для себе – побігати, побоксувати, покататися в тренажерній залі. Звичка така виробилася, щоб підтримувати себе в хорошій фізичній формі. Та мені надзвичайно прикро, що втрачається колишня школа боксу, що вже немає тих людей, які цим горіли. І дуже мені не подобається, коли бачу, що на ринг виставляють маленьких дітей. Їх просто шкода, бо ж можуть повідбивати одне одному житте-

во важливі органи. На мою думку, випускати хлопчаків у ринг, дозволити битися можна не раніше ніж у 15 років. Є безліч видів спорту, значно менш травматичних, займаючись якими можна і потрібно готувати себе до занять боксом у молодшому віці.

Пригадуючи свою кар'єру, особливо пам'ятним Микола Смирнов називає 1967 рік. Тоді під час одного з боїв йому сильно розбили щелепу. Про те, що йому витягували увігнуту всередину обличчя кістку, тепер нагадує лише невеличка родимка на щоці. А тоді, коли після удару почало німіти обличчя, думав, що все буде набагато серйозніше. За порятунок боксер дякує відомому рівненському хірургові Михайлу Пшеничному, до слова, великому шанувальнику боксу, який під час того бою сидів у перших рядах глядацької зали. А ще того року Микола Смирнов отримав свою заслужену відзнаку – звання майстра спорту СРСР.

У свої 76 Микола Смирнов веде доволі активне життя: досі працює, тренується, намагається відвідувати спортивні заходи в місті, обов'язково – турнір пам'яті свого вчителя Яндали.

Записала Валентина САС